

ת"פ 19468/07/23 - מדינת ישראל שלוחת תביעות תנועה נגב נגד רונן יעקובוב (עציר)

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 19468-07-23 מדינת ישראל נ' יעקובוב(עציר)
תיק חיצוני: 44349/2023

בפני	כבוד השופט בכיר אלון אופיר
מאשימה	מדינת ישראל ע"י שלוחת תביעות תנועה נגב
נגד	
נאשמים	רונן יעקובוב (עציר) ע"י ב"כ עו"ד ניר אביב

החלטה

בהמשך להחלטתי מיום 17.7.23 הדוחה את הטענה המקדמית השנייה שהעלתה ההגנה, להלן נימוקי להחלטה זו:

בפני טענה מקדמית של ב"כ הנאשם ולפיה כתב האישום אשר הוגש כנגד הנאשם כולל שתי הוראות חוק אשר יוצרות ביחד פגם המגיע לכדי מצב של הגנה מן הצדק (כתב האישום עומד בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית) ולחליפין כתב האישום כולל פגם או פסול המצדיק את התערבות בית המשפט על ידי מחיקת עבירה ממנו.

לשיטת ההגנה, כתב האישום אשר הוגש, כולל שתי עבירות המיוחסות לנאשם כאשר יש דמיון רב ביסודות עבירות אלה המצדיק את מחיקת אחת מהן על ידי בית המשפט:

סעיף 338(א) בחוק העונשין קובע: **"העושה אחת מאלה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה, דינו - מאסר שלוש שנים: (1) נוהג רכב או רוכב בדרך ציבורית."**

סעיף 62(2) בפקודת התעבורה קובע: **" נוהג רכב בקלות ראש, או ברשלנות, או במהירות בה בנסיבות המקרה סכנה לציבור, אך אם היא פחותה מן המהירות המקסימאלית שנקבעה...."**

ב"כ הנאשם הסביר בכישרון רב ובטיעונים מפורטים המפנים גם לפסיקה רלוונטית, מדוע לשיטתו השארת כתב האישום עם שתי עבירות זהות (או דומות אלה) יוצר כלפי מרשו עיוות דין המצדיק את התערבות בית המשפט בדרך של תיקון המצב.

קראתי בעיון רב את הבקשה על רקע עמדת המדינה ולהלן החלטתי:

קיימת הפרדת רשויות ברורה בין הרשות המבצעת (לה שייכת התביעה המשטרית) ובין הרשות השופטת.

רק במקרים נדירים וקיצוניים, יתערב בית המשפט בשיקול דעתה של הרשות המבצעת ביחס להוראות החיקוק שלשיטה הופרו על ידי נאשם ושאותם בוחרת היא לייחס לאותו נאשם בכתב האישום שהוגש כנגדו.

"דרך המלך" להעלות טיעון כזה או אחר כנגד החלטה מנהלית של הרשות המבצעת היא באמצעות עתירה מנהלית ולא באמצעות פנייה למותב שאמור לברר את שאלת האשמה הנטענת ביחס לכתב אישום נתון.

יחד עם זאת, כאשר מתקיימות נסיבות ובהן בכתב האישום פגם או פסול, ולחליפין כאשר ניסוח כתב האישום מגיע לכדי יצירת תנאים של סתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, **יתערב** בית המשפט במצב גם כאשר המדובר בהתערבות בפעולת הרשות המבצעת, שכן המחוקק התיר התערבות **במקרים כאלה**.

כמתואר לעיל, ב"כ הנאשם טוען כי ניסוח כתב האישום הכולל את סעיף 338(א) בחוק העונשין לצד סעיף 62(2) בפקודת התעבורה יוצר מצב בו נדרשת התערבות בית המשפט.

לא מצאתי לקבל את טענות ההגנה כפי שנוסחו ואסביר את עמדתי:

כדי שיהיה פגם בכתב האישום צריך להתקיים מצב בו המדינה תייחס לאותו מעשה שלכאורה עשה הנאשם שתי הוראות חיקוק **זהות** שהיסוד העובדתי (והנפשי אם הוא נדרש לצד העובדתי) זהה.

ככל שקיים פער כזה או אחר בין שתי הוראות חיקוק, והמסד העובדתי המתואר בכתב האישום מבסס לשיטת המדינה סיכוי סביר להרשעה בשתי העבירות המיוחסות, הרי שאין כל פגם בכתב האישום ואין כל מניעה לייחס לנאשם שתי הוראות חיקוק אלה.

אני מסכים כי שתי עבירות זהות לחלוטין מבחינת יסודותיהן המופיעות בכתב אישום אחד, מייצרות פגם **שבמקרים מסוימים** יצדיק התערבות, אם כי גם אם מתרחש כזה אירוע, אין המדובר בדרך כלל במצב של הגנה מן הצדק שכן אין המדובר במצב העומד **בסתירה מהותית** לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

במקרה שבפני הוראות החיקוק לגביהן טוענת ההגנה כוללות אמנם דמיון מסויים, אך ברור על פניו שאין זהות.

סעיף 338(א) מייצג אופציה להתנהגות המבוצעת בדרך נמהרת שיש בה לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה אגב נהיגת רכב.

לעומתו, סעיף 62(2) מאפשר הוכחת אופציה התנהגותית של נהיגת רכב בקלות ראש שיש בה סכנה לציבור.

במקרה הראשון (338א)) צריכה המדינה להוכיח (באחת החלופות של הסעיף) כי הנאשם פעל באופן נמהר שיש בו פוטנציאל לגרימת חבלה או סיכון **חיי אדם**, ובמקרה השני (2)62)) צריכה המדינה להוכיח קלות ראש (פיזיות) שיש בה סכנה כללית לציבור (ללא זיקה ישירה לסיכון חיי אדם או גרימת חבלה דווקא).

הסעיף הראשון כולל יסוד עובדתי שקשור בהכרח לסיכון חיי אדם או חבלה **לאדם**, ואילו סעיף (2)62) כולל סיכון כללי לציבור **ובכלל זה סכנה לרכושו של הציבור** (לפגיעה במכוניות או תשתית של הציבור) סכנה שאינה נכללת ואינה "מכוסה" בסעיף 338א) כפי שנוסח.

בנסיבות אלה, זכותה המלאה של המדינה לייחס לנאשם נתון את שתי הוראות החיקוק, ככל שהיא סבורה שהתיאור העובדתי שבכתב האישום מאפשר הוכחה של שתי עבירות אלה.

בית המשפט רשאי בסופו של ההליך המשפטי להכריע איזו מבין העבירות בוצעה ואיזו הוכחה מעבר לספק סביר, וכן רשאי הוא (אם הרשיע) להחליט איזו התנהגות מצדיקה ענישה חופפת בשל דמיון העבירות, ואיזו התנהגות מצדיקה ענישה מצטברת ככל שמדובר בחוסר זהות של עבירות מבחינת תוכן.

מכל מקום, בחוסר הזהות שבין העבירות שהובהר על ידי לעיל, אין אני מוצא הצדקה לקבל את בקשת ההגנה להתערבות של בית המשפט בניסוח של כתב האישום כפי שהוגש, ולא מצאתי כי מתקיימת "הגנה מן הצדק" בפרשה זו כתוצאה מהדרך בה נוסח כתב האישום.

הבקשה המקדמית השנייה בתיק זה, נדחית על ידי.

ניתנה היום, כ"ט תמוז תשפ"ג, 18 יולי 2023, בהעדר הצדדים.